

Sé skip, sem tryggt er samkvæmt bátaábyrgðarlögunum swift haffærisskirteini, skal Siglingamálastofnun ríkisins þegar í stað tilkynna það viðkomandi bátaábyrgðarfélagi eða Samábyrgðinni.

2. gr.

Reglugerð þessi er sett með stoð í lögum nr. 91 31. desember 1975 og gildir frá og með 1. janúar 1981.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 1. júlí 1981.

Svavar Gestsson.

Jón Ingimarsson.

FJALLSKILAREGLUGERÐ

fyrir Austur-Barðastrandarsýslu.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Sýslunefnd Austur-Barðastrandarsýslu hefur á hendi yfirstjórn allra fjallskilamála innan takmarka sýslunnar. Sýslunefnd sker úr öllum ágreiningi milli hreppsnefnda út af fjallskilamálum.

Allar kærur og kröfur á hendur hreppsnefndum og hreppstjórum varðandi fjallskilamál heyra undir sýslunefnd. Ennfremur geta einstakir aðilar lagt slíkt mál undir úrskurð sýslunefndar.

2. gr.

Hreppsnefndir hafa á hendi stjórn og framkvæmdir í fjallskilamálum hver í sínum hreppi, eða í samlögum, ef svo hagar til.

Hreppsnefndir geta gert nánari ákvarðanir um fjallskil í einstökum atriðum, hver á sínu fjallskilasvæði, enda brjóti ákvarðanir hreppsnefndar eigi í bága við reglugerð þessa.

II. KAFLI

Um mörk og markaskrár.

3. gr.

Sérhver fjáreigandi er skyldur til að hafa skýrt eyrnamark á fé sínu. Aðfengið fé skal hann marka upp undir eyrnamark sitt, eða brennimerkja þær kindur, sem hyrndar eru, en festa plötu með skýru brennimarki í eyru á kollóttu fé.

4. gr.

Sýslunefnd skal láta prenta markaskrá sýslunnar, svo sem landslög mæla fyrir, ekki sjaldnar en áttunda hvert ár, og skal útgáfu og útsendingu hennar lokið fyrir 30. ágúst það ár, sem skráin kemur út. Hreppsnefndir annast söfnun marka, hver í sínum hreppi, og skal henni lokið fyrir 1. janúar þess árs.

Sýslunefnd ræður markavörð, er sér um mörk í sýslunni, og útgáfu markaskrárinnar. Hver markeigandi skal greiða gjald það, er sýslunefnd ákveður fyrir inn-

færslu marksins í skrána. Skal gjaldinu varið til greiðslu kostnaðar við skráningu, prentun og útsendingu. Ef gjaldið nemur meira en kostnaði rennur afgangurinn í sýslusjóð, en hrökkvi gjaldið eigi til fyrir kostnaðinum, greiðist það er á vantar úr sýslusjóði.

5. gr.

Nú flyst maður inn í sýsluna og skal hann þá tilkynna mark sitt markaverði sýslunnar.

Þeir, sem vanrækja að láta prenta mark sitt í markaskrá sýslunnar, mega búast við að með fé þeirra verði farið sem óskilafé.

6. gr.

Brennimörk og plötumerki hreppanna eru þessi:
Geiradalshreppur B 1 — Reykhólahreppur B 2 — Gufudalshreppur B 3
Múlahreppur B 4 — Flateyjarhreppur B 5.

III. KAFLI

Um notkun upprekstrarlands.

7. gr.

Hreppsnefnd í hverjum hreppi skal annast um að þeir fjáreigendur, sem ekki hafa nægilegt upprekstrarland fyrir sinn fénað, fái upprekstur annars staðar í hreppnum, þar sem fjalllendi er nægilegt, enda komi sanngjörn greiðsla fyrir, eftir mati óvilhallra manna, ef ekki næst samkomulag við landeiganda.

Íhlutunarskylda hreppsnefndar fellur niður, ef ekki er til ónytjað beitiland í hreppnum.

8. gr.

Nú liggja saman sumarhagar og verður einn fyrir ágangi frá öðrum á heimalönd sín eða afrétti, og á þá sá, er fyrir ágangi verður, kröfu á hendur hinum fyrir uslagjaldi eða hagatolli, miðað við tölu ágangsfjárins, eins og hún reyndist í haust-réttum, nema öðru vísi sé um samið, eða senda menn í göngur. Náist ekki samkomulag um uslagjaldið, skal það metið af óvilhöllum mönnum. Sé um að ræða mikinn ágang úr öðrum byggðarlögum, skal kröfurétturinn í framangreindu tilfelli varða viðkomandi hreppsfélag.

IV. KAFLI

Um fjallskil.

9. gr.

Tvennar skulu fjallgöngur á hausti. Fyrri leitardagur skal vera mánudagurinn í 22. viku sumars, síðari leitardagur, laugardaginn í 24. viku sumars. Þó skal heimilt, ef samkomulag næst milli hreppsnefnda á samliggjandi leitarsvæðum, að ákveða aðra leitardaga, ef til þess fæst leyfi þeirra, er á hendi hafa yfirstjórn fjallskilamála. Hreppsnefndir geta, ef þurfa þykir, fyrirskipað þriðju leit og ákveðið leitardag. Réttá skal sama dag og leitir fara fram, þó er heimilt að fresta réttarhaldi til næsta dags, ef nauðsyn krefur.

10. gr.

Fjallskilaskyldur er hver fjáreigandi, hver ábúandi, eða húsráðandi, sem fé á, eða hross. Einnig er hann fjallskilaskyldur fyrir hjú sin og börn, eigi þau fé, einnig fóðrafé. Nú er jörð í eyði og land hennar ekki lagt til afréttar viðkomandi hrepps með samningum, og er þá eiganda eða umboðsmanni hans skylt að annast um hreins-

un heimalands jarðarinnar að hausti, sem og önnur fjallskil, eins og byggð væri. Nú fellur sveitarfélag eða verulegur hluti þess úr byggð, og skal þá viðkomandi sýslunefnd sjá um, að fjallskil séu framkvæmd á eyðilöndum. Kostnaður við þau skiptist þannig, að eigendur bera 1/2, hreppar þeir, er fjárvon eiga í löndunum 1/4 og ríkissjóður 1/4. Búnaðarfélag Íslands úrskurðar kostnaðarreikninga.

11. gr.

Sá er notar land utan hrepps fyrir fénað sinn, eða nokkurn hluta hans, skal hafa tilkynnt það hreppsnefndinni í þeim hreppi, þar sem hann á heima, áður en 12 vikur eru af sumri, og er hann þá undanþeginn fjallskilaskyldu fyrir þennan fénað í sinni heimasveit.

12. gr.

Heimilt er að stofna fjallskilasjóð fyrir hvert réttarsvæði. Fjallskilum í sumar-veitarhögum skal jafna niður á fjallskilaaðila í hlutfalli við tölu fjallskilaskylds búpenings, þó þannig að eigendur eyðjarða og ábúendur jarða án búpenings taki jafnframt hlutfallslega þátt í kostnaðinum. Hver fjallskiladeild heldur gjörðabók og færir sérstakt bókhald. Skulu reikningar fjallskilasjóðs endurskoðast á sama hátt og sveitarsjóðsreikningar. Fjallskil skulu innt af hendi í vinnu, eftir því sem þörf krefur og við verður komið, ella goldin í peningum eftir mati sveitarstjórna.

13. gr.

Hlutaðeigandi hreppsnefnd skal árlega í tæka tíð semja fjallskilaseðil, þar sem ákveðið er hvernig fjallskilum og leitum í heimalöndum skuli hagað. Skal hreppsnefnd tilnefna einn eða fleiri leitarstjóra í hreppnum. Leitarstjórar skulu stjórna göngum leitarmanns og annast um að allt fari vel og skipulega fram.

14. gr.

Í fjallleitum skal öllu fé safnað til lögréttar af leitarsvæðinu. Hreppsnefnd getur bannað sundurdrátt á bæjum og ákveðið að allt fé úr heimalöndum sé rekið til réttar, ef nauðsyn krefur.

Þegar sundurdráttur fer fram á bæjum, skal heimaféð dregið úr. Rísi ágreiningur út af þessu, skulu hlutaðeigandi aðilar hlíta úrskurði sýslunefndar.

15. gr.

Leitarstjóri skal tafarlaust tilkynna hlutaðeigandi hreppsnefnd, ef eigi er farið eftir fyrirmælum hans, en hreppsnefnd getur kært slíkt, svo og alla aðra vanrækslu við framkvæmd fjallskilamála, og varða brot sektum.

V. KAFLI

Um réttarhöld og meðferð óskilafjár.

16. gr.

Skilaréttir í hreppum sýslunnar skulu vera á þeim stöðum er hér segir:

Í Geiradalshreppi: í Króksfjarðarnesi.

Í Reykhólahreppi: á Kinnarstöðum. Heimilt er hreppsnefnd Reykhólahrepps að hafa einnig skilarétt á Grund og Klukkufelli á meðan ástæða er til.

Í Gufudalshreppi: í Djúpadal og Múla í Kollafirði.

Í Múlahreppi: á Firði og Skálmarnesmúla.

17. gr.

Valdi bygging skilaréttar grasráni eða jarðusla, skal ef þess verður krafist, koma fullt endurgjald úr fjallskilasjóði hlutaðeigandi hrepps eða hreppa, eftir mati dómkvaddra manna.

18. gr.

Hreppsnefndir skulu sjá um að fjárréttir séu í góðu standi, og skulu dilkar svo rúmgóðir, að enginn þurfi að hleypa út fé fyrr en sundurdrætti er lokið. Í þeim lög-réttum, þar sem utansveitarmenn eiga von á töliverðum fénaði, skal hreppsnefnd sjá um að til séu nægilega stórir dilkar fyrir þá að draga fé sitt í. Kostnað við byggingu þeirra greiði hlutaðeigandi hreppsfélög, nema öðru vísi sé um samið. Hver ábúandi eða húsráðandi, sem fé á, er skyldur til að vinna við að koma upp eða gera við rétt, samkvæmt fyrirmælum hreppsnefndar. Allur kostnaður, er af þessu leiðir, greiðist úr fjallskilasjóði eða sveitarsjóði, en hreppsnefndir hafa heimild til að leggja fram fé úr sveitarsjóði og jafna niður á hreppsbúa í hlutfalli við sauðfjáreign þeirra.

19. gr.

Hreppsnefnd skipar réttarstjóra og skal hann ávallt vera viðstaddur réttarhaldið, til þess að hafa umsjón með því að allt fari vel og skipulega fram og eru því allir, sem vinna við réttarhaldið, skyldir að hlýða fyrirmælum hans.

20. gr.

Réttarstjóri skal skipa menn til þess að líta eftir því, svo vel sem unnt er, að fé misdragist ekki.

21. gr.

Rétt er hreppsnefnd að setja um það ákvæði í leitarseðli, ef hún telur þess þörf, hversu marga menn hver fjáreigandi skal leggja til í réttina, og má enginn, sem skyldur er að gegna réttarstörfum, fara fyrr en sundurdrætti er lokið nema réttarstjóri leyfi. Ef einhver fjáreigandi utan sveitar eða innan leggur svo illa til réttarstarfa, að töf verði að, er réttarstjóra heimilt að ráða menn á hans kostnað til þess að draga fé hans.

22. gr.

Enginn má marka kindur í skilaréttum, nema með samþykki réttarstjóra og undir umsjón hans.

23. gr.

Réttarbónda skal árlega gjalda réttartoll úr fjallskilasjóði, ef hann gerir kröfu til þess. Skal gjaldið fara eftir samkomulagi við hreppsnefnd eða mati óvilhallra manna.

24. gr.

Óskilafé er það fé, sem enginn finnst eigandi að, svo og ómerkingar, sem ær helga sér ekki og mýétið fé.

25. gr.

Réttarstjóri skal sjá um að ómerkingar séu dregnir í einn dilk jafnóðum og þeir finnast í rétt. Skal áður en réttarhaldinu er lokið láta lambsmæður helga sér dilka sína undir umsjón réttarstjóra. Þeim ómerkingum, sem lambsmæður helga sér ekki samkvæmt framansögðu, og mýétnu fé, skal þegar slátra og rennur andvirðið í hlutaðeigandi fjallskilasjóð eða sveitarsjóð.

26. gr.

Annað óskilafé en um ræðir í 24. gr. skal þegar í stað skoða og senda nákvæma lýsingu af því í næstu hreppa, svo fljótt sem unnt er.

Finnist ekki eigendur innan þriggja sólarhringa eftir að lýsing var send, skal hreppstjóri sjá um að fé því sé slátrað og ráðstafa því til innleggs í verslanir á sérstakan reikning eftir mörkum, í samráði við viðkomandi slátruhússtjóra. Hausa af óskilafé skal varðveita í frystihúsi í allt að 10 mánuði eftir slátrun. Meðan á lýsingarfresti stendur, skal hreppsnefnd sjá um örugga geymslu á óskilafénu og er hver bóndi skyldur að hafa geymsluna á hendi í þrjú ár í röð, ef hreppsnefnd krefst þess og honum er það unnt. Gæslukaup skal fara eftir mati óvilhallra manna, ef ekki næst samkomulag.

27. gr.

Skylt er hverjum manni að greiða sem best fyrir fé annarra. Hver sem gerir sig sekan um skeytingarleysi eða illa meðferð á heimtu fé, meðal annars að svelta það inni, reka það óþyrmilega eða týna því, skal kærður til hegningar.

Skylt er hverjum manni, sem rekur eða lætur reka fé frá rétt, að hafa nægan mannafla við fjárreksturinn. Réttarstjóri hefir vald til að ákveða mannfjölda við slíka fjárrekstra, ef þurfa þykir.

28. gr.

Fjallafé, sem finnst eftir haustleitir, skal tilkynna hreppsnefndaroddvita eða réttum eigendum, sem gerir sínar ráðstafanir á tilskildum tíma, ella skal fénu slátrað. Kostnað, sem af þessu leiðir, greiðir réttur eigandi.

29. gr.

Lýsingu á óskilafé því, sem slátrað hefir verið og eigendur finnast eigi að, skal hreppstjóri í lok hvers árs senda oddvita sýslunefndar og skal síðan auglýsa í Lögbirtingablaði allt það óskilafé, sem slátrað hefir verið það ár í sýslunni, með mörkum þess og öðrum einkennum. Hver sá, er sannar eignarrétt sinn að hinu slátraða fé, skal fá andvirði þess að frádregnum öllum kostnaði, ef hann gefur sig fram fyrir lok septembermánaðar næst á eftir.

VI. KAFLI

Um smalanir að vori.

30. gr.

Um smalanir að vori skulu fjáreigendur vera frjálsir. Hreppsnefnd er þó skylt að samræma vorsmölun, ef meirihluti fjáreigenda á samliggjandi smölunarsvæði óskar eftir því.

VII. KAFLI

Um ótamin hross.

31. gr.

Eigendum hrossa er skylt að hafa greinileg mörk á öllum gripum, veturgömlum og eldri, þeim er sjálfala ganga utan girðingar.

VIII. KAFLI

Almenn ákvæði.

32. gr.

Brot gegn ákvæðum þessarar reglugerðar varða sektum frá 5 þúsund kr. til 50 þúsund kr. Sektir renna í fjallskilasjóð viðkomandi réttarsvæðis.

33. gr.

Með mál, sem rísa kunna út af brotum gegn ákvæðum þessarar reglugerðar, skal farið að hætti opinberra mála.

34. gr.

Með reglugerð þessari er úr gildi felld fjallskilareglugerð fyrir Austur-Barðastrandarsýslu frá árinu 1931.

Fjallskilareglugerð þessi, sem sýslunefnd Austur-Barðastrandarsýslu hefur samið og samþykkt, staðfestist hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 58, 29. mars 1961 og 3. gr. laga um afréttarmálefni, fjallskil o. fl. nr. 42 12. maí 1969, og breyting á þeim lögum nr. 43/1976, til þess að öðlast gildi frá og með 1. ágúst 1981, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 7. júlí 1981.

Pálmi Jónsson.

Ragnheiður Árnadóttir.

REGLUGERÐ**um aukaframlög úr Jöfnunarsjóði sveitarfélaga.**

1. gr.

Aukaframlög úr Jöfnunarsjóði sveitarfélaga skal veita þeim sveitarfélögum, sem skortir tekjur til greiðslu lögboðinna eða óhjákvæmilegra útgjalda vegna lágra skatttekna í sveitarfélaginu miðað við sambærileg sveitarfélög, enda fullnægi sveitarfélags að öðru leyti skilyrðum reglugerðar þessarar.

2. gr.

Umsóknir um aukaframlög skulu hafa borist félagsmálaráðuneytinu fyrir 1. október. Umsókn skal fylgja ársreikningur sveitarfélags fyrir s.l. ár og fjárhagsáætlun sveitarfélagsins fyrir liðandi ár, svo og greinargerð um nýtingu tekjustofna sveitarfélagsins viðkomandi ár og nauðsyn aukaframlags. Aðstöðugjaldsstigi sveitarfélagsins skal jafnan fylgja umsókn.

3. gr.

Skilyrði þess, að sveitarfélag komi til greina við veitingu aukaframlags er, að heimildir til álagningar útsvars hafi verið nýttar að fullu (með 10% aukaálagi), sbr. 25. gr. laga nr. 73/1980 um tekjustofna sveitarfélaga.

Það er ennfremur skilyrði fyrir því, að sveitarfélag komi til greina við veitingu aukaframlags, að heimildir til álagningar fasteignaskatts hafi verið nýttar að því marki, sem greinir í 2. mgr. 3. gr. laga nr. 73/1980 um tekjustofna sveitarfélaga, þ. e. a. m. k. ½% skv. a lið og a. m. k. 1% skv. b lið.

4. gr.

Félagsmálaráðuneytið aflar upplýsinga frá sveitarfélögum um álagningu skattgjalda og nýtingu einstakra tekjustofna í hverju sveitarfélagi, þ. e. fasteignaskatts, aðstöðugjalds og útsvars. Skulu sveitarfélög hafa skilað skýrslu til ráðuneytisins um þessi efni í síðasta lagi 15. október ár hvert á eyðublöðum, sem ráðuneytið lætur